

za slávu kryořádu Metal!

ALEŠ PITZMOS

KRYOVOJÁK

NEMETON

MEMETON

Aleš Pitzmos

Kryovoják

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2025

NEMETON

Aleš Pitzmos
Kryovoják

Copyright © Aleš Pitzmos, 2024

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2025

ISBN (pdf) 978-80-88670-13-1

ISBN (ePub) 978-80-88670-14-8

ISBN (mobi) 978-80-88670-15-5

Když procitnete z krya, je to pokaždé na hovno.

Nikdy si na to nezvyknete. I kdybyste za sebou měli dobře padesát probuzení, stejně vám bude blbě. Příznaky se podobají kocovině: žaludek budete mít jako na vodě a ústa vyprahlá na troud, bude vás bolet hlava a občas se dostaví i nepříjemná světloplachost či ztráta orientace. Tak přesně tyhle symptomy jsem pocítil, když jsem se probudil ve svém kryomodulu, který v té chvíli již bezpečně zaparkoval na místě svého určení.

„Vítejte, bratře-seržante Nikle,“ komunikoval se mnou skrze neurolink palubní počítač kryomodulu. „Jste připravený na instruktáž?“

Sakra že jsem nebyl! Připadalo mi, jako by mi někdo vrtal do hlavy sbíječkou. Mohl jsem palubní počítač požádat o nějaká sedativa, která by příznaky krya zmírnila. Jenže já byl na misi. Potřeboval jsem být při smyslech, mít čistou hlavu, ne být otupělý. A tak jsem ten stav zuby nehty snášel.

Jak daleko? Jak daleko to mám ještě do Ráje? Deset misí? Dvačet? Nebyl jsem si tím jistý, protože čím blíže jsem Ráji byl, tím více se mi vzdaloval. Stával se něčím... neuchopitelným. Fata morgánou.

„Bratře-seržante Nikle, jste připra...,“ opakoval palubní počítač nesmiřitelně.

„Jo,“ zavrčel jsem.

Záblesk. Atavistickou tmou, která mě obklopovala, nahradilo jasné světlo. A potom obrazy, v jejichž středobodu jsem se ocitl – palubní počítač mi je totiž skrze neurolink promítal přímo do mozku. Viděl jsem *Septimia Severa*, bitevník třídy *Iron* s výsostnými znaky kryořádu Metal na přídi a zbraňových podvěsech, které se ježily zbraněmi. Mohutné antihmotové motory ho pozvolna nesly k našemu cíli, k malé polopouštní planetě, již obíhala smečka čtyř malých měsíců.

„Aktuálně se nacházíme v systému dvojhvězdy Tau Boötis, který je vzdálený 20 parseků od Nakronu,“ sdělil mi počítač. „Jeho hlavní složku tvoří žlutobílá stálice spektrální třídy F, kolem níž krouží několik planet. Světem, na němž jsme přistáli, je Theomachia, poprvé

prozkoumaná před dvaceti lety prospektory z kryorádu Sabre. Její rovníkový průměr činí 6 582 kilometrů, délka dne 30 hodin, vzdálenost od mateřské hvězdy 1,5 astronomické jednotky. Atmosféra s převahou metanu a argonu je nedýchatelná. Počasí na místě výsadku stabilní, jasno a....“

„Zkrat’ tu omáčku. Jaké jsou parametry mise?“

„Theomachia je neobydlená. Tedy až na jednu výjimku.“

Planeta a bitevník svorně zmizely a já se ocitl v nekonečném bílém prostoru, kde se proti mně zformoval podsaditý šedesátník se spánkovými implantáty. Tvář mu brázdily letokruhy vrásek, přestože kdyby chtěl, mohl si je nechat kdykoliv vyhladit. Buď mu na nějakém tom vřídku na kráse nesešlo, anebo to byl prostě jen pozér, hrdě demonstrující své biologické stáří.

„Toto je doktor Zachary Anastasius,“ představil muže palubní počítač, zatímco já jsem ho ve virtuální realitě obcházel a zkoumal. „Jeden z předních vědců kryorádu Metal. Na Theomachii se usídlil před pěti lety společně se svojí rodinou a asistenty, aby tu v odloučení pracoval na vývoji zbraňových systémů, využitelných v boji proti ostatním kryorádům. Kvůli informačnímu úniku z naší základny v systému Alfy Draconis však byla poloha jeho útočiště vyzrazena. Hrozí reálné riziko, že se doktora Anastasia zmocní kryorád Sol. Velmistr tedy nařídil bezodkladnou evakuaci doktora Anastasia a jeho rodiny. Je nutno zajistit i jeho práci. Nesmí padnout do nepřátelských rukou.“

„Rozumím.“

Byl jsem propuštěn z virtuální reality a opět jsem se ocitl v tíživé temnotě kryomodulu. Cítil jsem pach kovu a potu – svého. Jediným plusem bylo, že nevolnost zvolna ustupovala. Sevřel jsem pravičku v pěst. Byl jsem připravený na akci. Navíc byl tenhle úkol banální, nebyla to bitva ani výsadek za nepřátelské linie. Možná si ho dokonce i užiju!

„Brnění,“ poručil jsem.

Tma v modulu už nebyla úplná, nahradila ji modrá záře. Viděl jsem díky ní své nahé tělo: svalnaté ruce prokvetlé žilami a nohy připoutané k vertikálně umístěnému exolůžku. Palubní počítač na mě

vzápětí začal pomocí robotických rukou umisťovat všechny komponenty válečného brnění: nejprve připojily kyrys a zádový plát, pokračovaly ochranou nohou a rukou. Posledním dílem skládačky pak byla celoobličejová helma s HUD displejem, na němž se vzápětí objevila stavová hlášení: moje vnější slupka byla nabita na sto procent, všechny její funkce byly v normě.

Konečně jsem se cítil celý, úplný. Silný.

Vzpomněl jsem na okamžik, kdy jsem měl na sobě zbroj poprvé. Na Nakron, ústřední svět kryořádu Metal, jehož jediná obyvatelná polokoule byla trvale přivrácená k mateřskému červenému trpaslíkovi, a na velkou síň zdejšího Templu, do níž skrze skleněný strop pronikalo jeho narudlé světlo. Na řádové bratry, kteří mě obklopovali, zatímco jsem byl uváděn do Černého bratrstva, té nejevitelnější jednotky za všech. Na velmistra řádu, Valeriána. Byl oblečen do impozantního, padesát let starého brnění, které nosil během válečného konfliktu s mimozemským druhem Nálevníků, v pouzdře na opasku měl uložený svůj legendární meč s čepelí z uhlíkových nanotrubiček a na rameni instalovaný granátomet. Jeho tvář, poznamenanou jizvami, zdobila bílá bradka; vlasy měl však černé, bez šedin. Upřel na mě své jantarové oči. „Od nynějška budeš, bratře, zván Niklem,“ řekl mi zvucným hlasem a nasadil mi můj kyrys. V té chvíli se mi splnil můj sen. Konečně... Konečně jsem ho měl na sobě! Věc, po níž jsem prah, věc, po níž jsem toužil. „Tobě čest, neboť budeš hájit naše zájmy v dálavách vesmíru!“ vzkřikl Valerián. „Odtud až do Ráje!“

„Až do Ráje!“ řekl jsem.

„Až do Ráje!“ zahlasili bratři, kteří nás obklopovali, a obřadními holemi bušili do mramorové podlahy velké síně, rudé slunce pomalu mizelo za horizontem.

Od té doby uběhlo třicet misí. A Ráj, ten...

„Zahajuji otevření kryomodulu,“ vytrhl mě ze vzpomínek hlas palubního počítače.

Potrásl jsem hlavou. Helma, ač neprodyšně spojená s brněním, mi zprostředkovávala všechny zvuky zvenčí – zaslechl jsem tedy syčení vzduchu, unikajícího z modulu. Něco však putovalo i opačným

směrem – dovnitř si totiž hledala cestu mlha. Zamrkal jsem. Protože se mi to nelíbilo. Neříkal snad palubní počítač, že má být na místě výsadku jasno? Ještě nikdy se nestalo, že by se spletl...

Vystoupil jsem z modulu, do té šedivé nevábné břechky, která se kolem mě točila jako by byla živá. Přestože jsem aktivoval světlo-mety svého brnění, viděl jsem sotva na pět metrů. A i skener mi byl k ničemu, něco ho rušilo.

Obešel jsem modul, který se mezitím neprodyšně uzavřel, a odemkl jsem přihrádku v jeho zadní části: nacházely se tam mé zbraně. Útočná puška s velkorážní chytrou municí, několik nanogranátů (což bylo pekelné svinstvo) a pistole, k níž jsem měl sentimentální vztah, neboť jsem ji dostal od svého bývalého velitele ještě v dobách, kdy jsem o vstupu do Černého bratrstva teprve snil. Menší zbraně jsem zasunul do pouzder, tu větší jsem popadl do rukou.

Možná jsem byl slepý kvůli mlze a nefungujícímu skeneru – mé instinkty však stále pracovaly na výbornou. Namířil jsem pušku do mlhy napravo ode mě, ukazováčkem jsem polechtal spoušť.

„Pohov, bratře-seržante,“ ozval se mi v mysli hlas mého nynějšího velitele, bratra-kapitána Stahla. Vzápětí vystoupil z mlhy do záře mých světlo-metů, oděný do válečného brnění stejně jako já. V rukách svíral útočnou pušku, za ramenem se mu blyštěla hlavice dvoubřité válečné sekery ostré tak, že by rozpárala i ocel. „Vidím, že jsi ve své ostražitosti nepolevil. Tobě čest.“

„I tobě čest.“

„Ta zatracená mlha,“ utrousil Stahl a zkusmo do ní máchl pravičkou; ovinula se mu kolem prstů skoro jako had. „Pro polopouštní planetu atypická.“

„Buď zdrav, pane-bratře,“ zaslechl jsem ochraptělý hlas dalšího člena našeho střeleckého týmu, bratra-desátníka Järna, bývalého wrestlera, jehož oblíbenou zbraní byl velkorážní rotační kulomet. Jeho urostlá postava se vyloupila z mlhy tři metry ode mě. V závěsu za ním kráčel náš nejmladší spolubojovník, bratr-vojín Cobre, který měl na kontě pouhou desítku misí, všechny proběhly až po konci války s AI.

„Navigace našťestí stále funguje,“ konstatoval Stahl. „Alespoň tedy víme, jaká je naše pozice a kde jsou Anastasiovy habitaty. Vyrazíme tedy. Bratře-vojíne Cobre, běž v čele.“ Otočil se na mě. „Bratře-seržante, ty tvoříš zadní voj. Bratře-desátníku, máš levou stranu. Já zaujmu pravou. Buďte připraveni střílet. Kryovojáci ze Solu nás mohli předběhnout a teď tu na nás mohou číhat.“

„V instruktáži nebyla zmínka o tom, že by tu *Septimius Severus* zachytil jinou loď,“ poznamenal Cobre trochu nesměle.

„To nic neznamená,“ zachraptěl Järn. „Může se skrývat za jedním z planetárních měsíců, případně v nedalekém pásu asteroidů. Anebo jen útočnou jednotku vysadila a vzdálila se k okraji soustavy.“

„V tom případě – můžou mít tu mlhu a to rušení na svědomí oni?“ vložil jsem se do hovoru.

„Musíme počítat s každou alternativou,“ zamumlal Stahl. „Konec řečí, bratři. Jdeme!“

Cobre pevně sevřel svoji útočnou pušku a vyrazil kupředu, byť mi přišlo, že značně neochotně. Zkontroloval jsem mapu, co se mi zobrazovala na HUD displeji helmy. Od Anastasiových habitatů nás dělily tři kilometry. Vzdálenost byla stejně jako čas občas relativní. Když šlo do tuhého, mohly se tři kilometry rovnat kilometrům třiceti...

Zařadil jsem se dle rozkazu na konec naší skupiny a přiznám se, nebylo mi úplně nejlépe. Vzpomněl jsem si totiž na dětství, které jsem strávil na Agru IV. Na pole, táhnoucí se od horizontu k horizontu. Na horké bílé slunce, které mi spalovalo pokožku pokaždé, když jsem naší komuně pomáhal při pracích. A na příběhy, co mi matka vyprávěla před spaním. Prý pocházely z dávné Země. Netušil jsem, kde je slyšela, jeden čas jsem ji dokonce podezříval, že si je vymýšlí. Přesto mě fascinovaly. Zejména ten o Wendolech, mlžných démonech, kteří prý terorizovali dávné obyvatele Skandinávie, Vikingy.

Nakonec mi ty příběhy pronikly do snů. Viděl jsem tlupy Wendolů, jimž se také říkalo Pojídači mrtvých, jak se za mlhy a tmy kradou k naší komuně, jak se dostávají do našich domů a trhají nás

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kryovoják***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.